

РЕШЕНИЕ

№ 28176

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4989** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба от М. И. Д., подадена чрез адв. Х., против Решение № ППН-01-559/2024 от 27.02.2026 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта му по т. 2.

По поддържаните оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на атакувания акт се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу размера на евентуално претендирани от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна - началникът на Централно военно окръжие - [населено място], чрез юрк. А., изразява становище за неоснователност на оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на възнаграждението за адвокатска защита на оспорващия.

Жалбата е допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е и основателна.

Административното производство е образувано по сезиране от М. Д. с жалба рег. № ППН-01-559 от 17.06.2024 г., уточнена с молба от 30.08.2024 г., срещу началника на ЦВО – С. с твърдения за загуба на лични данни, съдържащи се в личното му кадрово досие, и за незаконосъобразен отказ за изтриване на негови лични данни относно наложено му дисциплинарно наказание „уволнение“, за което поддържа, че е отменено по съдебен ред.

Решението на Комисията, в частта по т. 1, прекратяваща производството по жалбата на Д. за загуба на негови лични данни, е влязло в сила като неоспорено, респ. извън предмета на съдебната проверка.

Със заключителния за административното производство акт, в частта по т. 2, подлежаща на съдебен контрол, Комисията е обявила жалбата на М. Д. в останалата ѝ част за неоснователна.

Според фактическите установявания на административния орган с искане рег. № 13-00-16/17.05.2026 г. Д. е упражнил пред началника на ЦВО правото си на достъп до информация, свързана с обработването на неговите лични данни, по-специално – целите на обработката, съответните категории лични данни, получателите, пред които са или ще бъдат разкрити, срокът за съхранение на данните и критериите за неговото определяне, съществуването на право да се изиска коригиране или изтриване на личните му данни, или ограничаване на обработването им или да направи възражение срещу такова обработване, правото на жалба до надзорен орган, информация за техния източник, съществуването на автоматизирано вземане на решения, включително профилирането, посочено в чл. 22, параграф 1 и 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 или поне в тези случаи съществена информация относно използваната логика, както и значението и предвидените последствия от това обработване за субекта на данните. Със същото искане е заявено незабавно поправяне или изтриване на обработваните от администратора за нелегитимни цели негови лични данни.

В отговор на отправеното до него искане, обективиран в писмо рег. № 25-13-54/03.06.2024 г., началникът на ЦВО е предоставил на Д. посочената информация, като, позовавайки се на разпоредбите на Закона за резерва на въоръжените сили на Република България, го е уведомил, че обработването на личните му данни продължава в законоустановените норми.

Изводът за неоснователност на жалбата в частта относно твърдения неправилен отказ за изтриване на лични данни е обоснован с отсъствие на сезиране на администратора на лични данни с искане от подобен характер. Според Комисията въпросното искане представлява предявен достъп до информация по смисъла на чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно предоставена на субекта на лични данни, а не заявено право на изтриване на лични данни съгласно чл. 17, § 1 от регламента. За да отрече наличието на упражнено право по цитираната разпоредба, надзорният орган е приел, че не са посочени данните, предмет на исканото изтриване, нито основанията, на което се иска то. Счел е, че отговорът на администратора от 03.06.2024 г. не съдържа отказ, тъй като същият не е бил сезиран с искане по чл. 17, § 1 от регламента, съответно за него не е възниквало задължение да се произнесе по него.

Извършената в изпълнение на чл. 168 АПК служебна проверка констатира, че решението е постановено от компетентен държавен орган съобразно нормативно предоставените му правомощия - чл. 6, ал.1, вр. чл. 38 ЗЗЛД.

Оспореното волеизявление е обективирано в надлежна форма и съдържа изискуемите от закона реквизити – чл. 59, ал. 2 АПК. Органът се е произнесъл по допустимо сезиране, при надлежно конституиране на страните и спазена процедура, в рамките на която на заинтересованите лица е осигурено правото на участие и на защита на техните права и интереси.

Актът е опорочен от процесуалноправна страна обаче поради постановяването му в нарушение на задължението по чл. 35 АПК за изясняване на релевантните за случая факти и обстоятелства, анализ на събраните доказателства и обсъждане на обясненията и възраженията на заинтересованото лице.

Съгласно чл. 17, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни, когато е

приложимо някое от основанията, посочени в разпоредбата, засягащи легитимността на обработването. Това правило не се прилага, когато обработването е необходимо за някое от изчерпателно посочените в § 3 на същата разпоредба хипотези. Нормата на чл. 12, § 2 от регламента задължава администраторът да съдейства за упражняването на правата на субекта на данните, сред които е заявеното от Д. право на изтриване на личните данни.

Предметът на търсената в производството пред КЗЛД защита е ясно и точно очертан от жалбоподателя. Фактическите обстоятелства, на които се позовава инициралото административното производство лице, са подробно изложени в жалбата му до административния орган, уточнението към нея и депозирано писмено становище, с приложени доказателства по случая. Видно от представените от субекта на лични данни документи (л. 50 – гръб; л. 114 (гръб) – л. 117; л. 122 (гръб) – л. 123), по въпроса за изтриването/заличаването на информацията относно уволнението му през 1994 г., е налице многократно произнасяне на съответно сезираните органи. Противно на преценката на Комисията, в искането на М. Д. с рег. № 13-00-16/17.05.2026 г., адресирано до началника на ЦВО в продължение на цитирана предходна кореспонденция между страните, изрично е индивидуализирана информацията, считана от него за чувствителни данни – съдържанието на Заповед № 0270/29.08.1994 г. на командира на трети радиотехнически полк относно наложено на Д. дисциплинарно наказание „уволнение“, препятстваща кандидатстването му за служба в доброволния резерв, като е отправен петитум за незабавното ѝ изтриване с аргумент за нелегитимно обработване. Неправилно е виждането на КЗЛД, че липсата на изрично позоваване на чл. 17, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 е порок на сезирането, освобождаващ администратора от задължението да се произнесе по него. Подобно формално изискване като условие за разглеждане на искането по същество относимата нормативна уредба не поставя. Освен това за изясняване волята на заявителя при нередовност на искането (каквато администраторът в случая не е припознал), е дължимо да бъде указано привеждането му в съответствие с минимално изискуемото съдържание - чл. 12, § 2 от регламента, респ. чл. 30, ал. 2 АПК, вр. с чл. 37в ЗЗЛД.

Несподелима е и преценката на КЗЛД относно правната квалификация на писмо рег. № 25-13-54/03.06.2024 г. на началника на ЦВО. В отговора на администратора се съдържа становище за законосъобразното обработване на процесните данни, т.е. имплицитно е отречено наличието на основание за изтриването им. В този смисъл е налице отказ за изтриване/заличаване на лични данни.

Поради ненадлежно изясняване на спора от фактическа страна надзорният орган е достигнал до неправилни правни изводи за характера на искането и на постановеното по него волеизявление на ЦВО, в резултат на което въобще не е изследвал елементите от фактическия състав на твърдяното нарушение, в т.ч. представлява ли въпросната информация лични данни, респ. – попадат ли действията на администратора в обхвата на правомерното обработване на личните данни по смисъла на регламента. В проведеното административно производство не е даден отговор на основните за спорното правоотношение въпроси, важими към надлежното упражняване на правомощията на административния орган. Констатираният пропуск обуславя извод за засягане на решението в обжалваната му част от съществен процесуален порок – отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК.

Нарушението е съществено, тъй като се е отразило на правилността на крайните фактически и правни изводи на издателя на акта. Доколкото постановеният от Комисията правен резултат се основава на заключение за липса на годно искане за изтриване на лични данни, респ. на отказ по него, а не на съображения по съществуването на спорния въпрос – извършено ли е нарушение на правилата за защита на личните данни в контекста на чл. 17, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679,

атакуваният акт е и материално незаконосъобразен, поради отсъствие на посочените в него фактически основания.

Изложеното мотивира съда да отмени решението на КЗЛД в проверяваната му част и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне след надлежно изясняване на фактите, обуславящи преценката по същество относно наличието на основанията, посочени в жалбата на субекта на данните.

Изходът от спора обуславя възлагане на отговорността за разносните в тежест на ответния административен орган – чл. 143, ал. 1 АПК. Своевременно заявените и дължими на оспорващия разноски са в размер на 5,11 евро за заплатена държавна такса. Пътните разходи на жалбоподателя за явяване в открито съдебно заседание не представляват деловодни разноски по смисъла на чл. 143 АПК, поради което не подлежат на присъждане. Възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адв. Х. са лишени от предмет, доколкото такова не е уговорено, нито се претендира (вж. договора за правна защита и съдействие и списъка с разноски).

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София - град, Второ отделение, 38 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-559/2024 от 27.02.2026 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта му по т. 2.

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на М. И. Д. сумата от 5,11 евро разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: